

EL MICALET GALÀCTIC

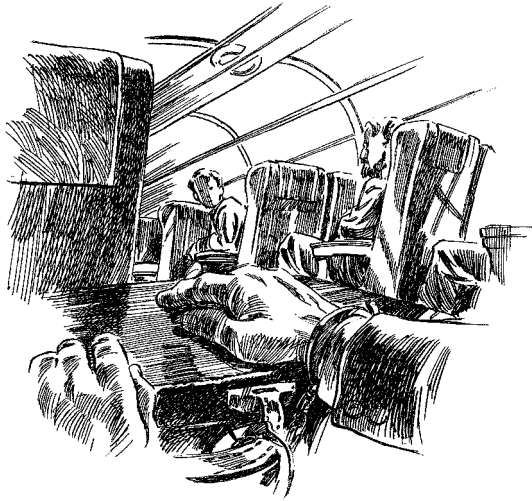

Assassinat en el Canadian Express

Eric Wilson

Dibuixos de Joan Arocas i Richard Row

1

Aquell paquet feia tic-tac.

Una bomba. Sí, Tom estava segur que allò era una bomba. Va examinar amb atenció el paquet marró; s'hi va acostar encara més: tic-tac, tic-tac, tic-tac...

Alarmat, Tom va observar la multitud que omplia l'estació. Què podia fer? Si cridava que hi havia una bomba, podia sembrar el pànic; s'hi produiria una desbandada general que podia acabar amb moltes dones i moltes criatures atropellades. Tom va tornar a inspeccionar el paquet que havia aparegut misteriosament, feia

uns minuts, al costat de la seua maleta, quan ell havia anat al servei. Tenia un aspecte inofensiu, però aquell tic-tac volia dir que era mortal. Tom va descobrir un senyor uniformat a l'altra part de l'estació. Va córrer entre la gent que esperava el moment de pujar al tren i va agafar aquell home del braç.

—Per favor, senyor, per favor —va dir, sense poder alenar—, vinga de pressa.

L'home el va mirar amb uns immensos ulls blaus que semblaven més grans encara, darrere els vidres de les ulleres.

—Què? —va preguntar, posant-se una mà a l'orella.

—Auxili! —va cridar Tom, que no gosava esmentar la bomba.

L'home va moure el cap en sentit negatiu.

—No sé què dius, fill; hi ha massa soroll.

L'home de l'uniforme no demostrà cap interès per Tom i es va posar a escriure, tranquil·lament, en la seua agenda. Durant un segon, Tom hauria volgut escapar, salvar almenys la seua vida; però, de sobte, va arrabassar l'agenda de les mans d'aquell home i va arrancar a córrer.

—Dimoni de xiquet! —va cridar l'home.

Les cares de tots els presents reflectien la

sorpresa que els provocava veure passar, com una bala, els cabells rojos de Tom, perseguits per l'home de l'uniforme, que era un bon corredor i, quan el xiquet arribà al costat de la seua maleta, ja estava a punt d'atrapar-lo.

El paquet misteriós havia desaparegut. Semblava impossible. Tom va apartar la maleta i buscà la bomba perduda; aleshores, l'home de l'uniforme el va atrapar.

—Vine ací, mocós! —li va dir.

De sobte, esclatà el rebombori. El senyor d'uniforme recuperà la seua agenda, arrancant-la amb violència de les mans de Tom; una multitud excitada i curiosa els va rodejar per veure què passava; un gos començà a bordar i Tom va trobar la bomba.

Dietmar Oban la tenia a les mans. Sí, l'enemic de Tom duia el paquet i somreia burlonament, mentre tractava d'amagar-se entre els curiosos. Tom es va sentir burlat; ara sabia que la bomba que feia tic-tac era només un vell despertador. Es va sentir com un idiota quan mirà l'home de l'uniforme, que feia cara de pocs amics.

—Senyor, per favor —li va dir, amb un fillet de veu—, puc explicar-li-ho tot...

—Avisaré la policia.

—Sí, però...

Un altaveu potent es va sentir de sobte:

—Tots els viatgers al tren!

Els curiosos es dispersaren, malhumorats per haver d'anar-se'n sense conèixer el desenllaç del drama protagonitzat per Tom. Els ulls blaus i enormes de l'home de l'uniforme inspeccionaren Tom de dalt a baix.

—No em causes més problemes, fill, o acabaràs entre reixes.

—Sí senyor —va dir Tom.

Tom va veure com s'allunyava l'home de l'uniforme i tractà de localitzar Dietmar, però havia desaparegut. Resignat, Tom va agafar la seua maleta i caminà cap a l'andana. Afortunadament, el xiquet recuperà de seguida l'alegria habitual a l'hora d'iniciar un llarg viatge. L'andana estava molt animada: els mossos carregats amb maletes i paquets demanaven pas, els altaveus donaven instruccions i els revisors, amb les seues jaquetes blanques, pregaven als passatgers que s'afanyaren.

Però l'espectacle més interessant era el tren mateix. Colossal, rodejat per un núvol de vapor que xiulava en eixir a pressió i amb tot el llustre del seu esplèndid cos d'acer, que brillava sota els llums de l'estació, el *Canadian*

Express reposava, gitat com un gegant sobre les vies, esperant amb impaciència el moment d'iniciar la seua aventura. Tom es va quedar impressionat per la bellesa del tren. Hauria volgut observar-lo amb més atenció, però un nou xiulet anuncià que el motor s'havia posat en marxa i el xiquet va pujar al vagó més pròxim.

—El bitllet, per favor —li va dir el revisor, fent un xiulet provocat per l'aire que s'escapava entre les seues dents, molt separades.

Tom va observar la cara d'aquell home amb l'esperança que el viatge li permetera convertir-se en el seu amic.

—Jo portaré la maleta, senyor —va dir l'home.

Amb la maleta de Tom a la mà, el revisor, seguit pel xiquet, començà a caminar pels diferents departaments del tren. Entraren per una porta on hi havia un rètol que posava Sherwood. Després passaren per algunes dependències molt menudes i arribaren a un passadís amb una llarga fila de portes blaves.

—Què és això? —va preguntar Tom.

—Són els dormitoris —contestà el revisor—, per a la gent amb diners.

Més enllà hi havia unes files de butaques

que formaven parelles, l'una enfront de l'altra. El revisor guardà la maleta de Tom sota una de les butaques.

—Ja hem arribat al seu lloc —va dir—. En eixir de Winnipeg, jo mateix posaré dues butaques juntes i serà quasi com un llit. Que tinga un feliç viatge, senyor Austen.

Tom va somriure al revisor i saludà amb la mirada un home i una dona que el miraven, asseguts a les seues butaques, des de l'altra banda del corredor.

—Hola, jove —va dir l'home, que estirava els seus grans tirants amb els polzes—, on anem?

—A Columbia, on passaré l'estiu amb els meus avis.

La dona li va acostar una caixa de llanda bastant gran i, somrient, li va preguntar:

—Vols una galeta?

—Sí, gràcies.

—El teu amic se n'ha menjades tres.

—El meu amic?

—El xiquet que viatja en companyia teua —va dir la senyora, assenyalant la butaca d'enfront—. La seua maleta està al costat de la teua.

—Oh, no! —Va sospirar Tom, que no gosava mirar la maleta.

Però, finalment, mirà sota el seient i es va

quedar de pedra en llegir l'etiqueta: Dietmar Oban. Tom es va aixecar mentre la dona, somrient, li deia:

—Quin xiquet més graciós. Una miqueta prim, però les meues galetes de xocolata l'ajudaran a fer-se gran.

Quina mala sort, haver anat a caure al costat de Dietmar Oban! Un agradable viatge s'havia convertit en un desastre, però, almenys, Tom podria donar-li les gràcies per la broma del despertador.

—On ha anat la rata fastigosa? —preguntà Tom.

La senyora va fer una carassa de desaprovació, tancà la caixa de llanda i va contestar, amb una certa fredor:

—A la cúpula.

—Gràcies.

Tom no sabia què era la cúpula, però no va creure convenient preguntar-ho a la senyora. Va veure una porta al fons del vagó, la va obrir, va accedir a una petita plataforma on hi havia una altra porta i la va obrir també. En aquell departament hi havia gent que prenia café al voltant d'unes tauletes i, al fons, hi havia una escala coberta amb una estora de vellut, que s'enlairava cap a la fosca. Devia ser

allò la cúpula? Tom va pujar els graons amb precaució, perquè no sabia què hi podia haver allà dalt, però es va quedar gratament sorprès en veure que es tractava només de dues llargues files de seients perfectament ordenats sota unes enormes finestres que arribaven fins al sostre. Per aquelles grans finestres, Tom va veure els llums de l'estació i, més enllà, el cel fosc. Magnífic!

I encara n'hi havia més, perquè, en una de les butaques, va descobrir Dietmar Oban completament absort. Tom s'hi acostà lentament, va seure a la butaca del costat sense fer soroll i agafà ben fort el braç de Dietmar.

—T'he descobert! —va murmurar Tom—. Ara no t'escaparàs.

—Tranquillitza't, Austen, només era una broma.

—Et faré desaparèixer del mapa —va dir Tom, sense deixar de tòrcer el braç prim del seu rival.

—Escolta, Austen, vull proposar-te un misteri que t'agradarà resoldre.

—No és veritat; només busques una excusa per a salvar la pell.

—Que no. Deixa'm estar el braç i t'ho explicaré.

Tom es va deixar convéncer, va girar el braç de Dietmar per última vegada i el va deixar, en veure el gest de dolor del seu rival. Un misteri era més interessant que qualsevol venjança.

—De què es tracta? —va preguntar Tom—. Ja pots començar a cantar.

—Tu i la teua mania d'imitar els detectius —es va burlar Dietmar—. Ets ridícul, Austen.

—Els fets, Oban. Deixa't estar d'històries.

Dietmar assenyalà un home que hi havia a l'altra part del vagó, sota la cúpula.

—Veus aquell home?

—Sí, què li passa?

L'individu, amb els cabells grisos i vestit de fosc, com qualsevol home de negocis, no tenia res de particular.

—Mira'l de més a prop i descobriràs el misteri.

Tom es va aixecar, caminà per l'estret passadís i, fent com qui no vol, es va asseure al costat de l'home. Per evitar que l'individu sospitara alguna cosa, va badallar un parell de vegades, creuà els seus braços sobre el pit i va fer veure que s'havia adormit. Després va contar mentalment fins a trenta i va entreobrir els ulls: aquell home duia una manilla en el puny!

Tom no va poder dissimular un gest de sor-

presa i l'home el va mirar, però ell va fingir que somiava, es va girar i va fer com si se li escapara un sospir. Esperà que l'home l'oblidara i, uns segons després, tornà a obrir els ulls. Sí: l'home duia un puny emmanillat i unit, per una cadeneta molt curta, a una altra manilla enganxada a l'ansa d'un maletí negre, que el personatge tenia sobre els genolls. Tom va veure que el maletí tenia un pany d'aquells que s'obrin amb una combinació numèrica, però cap signe extern no feia sospitar el contingut del maletí.

Tom va fingir que es despertava a poc a poc, va badallar una altra vegada, va estirar els braços per desemperesir-se i abandonà el seient per tornar al costat de Dietmar.

—L'he vist pujar —va dir Dietmar, en veu baixa— i he cregut que t'agradaria investigar-lo.

—Vols prendre'm el pèl?

—No, és veritat... Sempre dius que t'agradaria dedicar-te a resoldre crims quan sigues gran, no és això?

—Seré un rastrejador, un detectiu com els de les novel·les.

—Bé, rastrejador o gos coniller, ara tens un autèntic misteri davant del nas.

Tom va dirigir una mirada assassina a Diet-

mar. Era l'alumne més sarcàstic de l'escola de Queeston i justament li havia tocat a ell que li amargara el viatge. Encara com havia trobat un misteri que calia resoldre.

—Saps què crec? —va preguntar Tom.

—Què?

—Que és un lladre de joies.

Dietmar va observar l'home amb més atenció que abans.

—Crec que tens raó, és iguallet que els lladres de les pel·lícules.

—Porta els instruments necessaris en el maletí. Una clau mestra per a obrir les portes dels departaments i un compressor de butxaca o alguna cosa per l'estil, per a obrir les caixes de seguretat. I du el maletí enganxat al puny per evitar que algú pugui obrir-lo accidentalment i descobrir que és un lladre.

—I què faràs?

—El vigilaré. Pot ser que intente robar alguna persona rica durant el viatge.

En això, una musiqueta dolça començà a sonar pels altaveus i, quan es va acabar, sentiren la veu d'un home.

—Bona nit, senyores i senyors. El *Canadian Express* eixirà immediatament. Desitgem que tinguen un bon viatge.

Tornà a sonar la musiqueta, els potents motors es posaren en marxa i el vagó es va moure.

—Mira —va dir Tom, assenyalant la finestra davantera de la cúpula, que era la més gran—, des d'ací es veu tot el tren.

Els dos joves s'aixecaren per veure millor els sostres d'acer dels vagons i la màquina, que semblava exhalar sospirs de fum en iniciar l'enorme esforç que havia de fer per moure el tren. A poc a poc, el *Canadian Express* començà a moure's i a adquirir velocitat. Al seu davant, els senyals anaven canviant del roig al verd, a mesura que el comboi sorollós s'hi acostava, fent xerricar les poderoses rodes d'acer. A les vies dels dos costats, hi havia trens aturats i amb els vagons foscos i, més enllà, s'endevinaven els llums de la ciutat. Tom i Dietmar van continuar drets, mirant per les grans finestres, fins que el tren va deixar arrere Winnipeg i es va endinsar en la foscor que cobria l'extensa plana.

—Caram, que fosc! —va dir Tom—. Fa por.

—El gran detectiu —va riure Dietmar—, que té por de la foscor.

Tom va reaccionar, però quan estava a punt d'agafar Dietmar del coll, va observar un fet que li cridà l'atenció. L'home vestit de fosc, en

sentir que Dietmar pronunciava la paraula de-
tectiu, l'havia mirat i, ara, observava Tom aten-
tament. De sobte, el sospitós abandonà el se-
ient i va baixar ràpidament de la cúpula. Quan
passà pel seu costat, els xiquets sentiren el so-
roll que feia la cadena en xocar contra l'ansa
del maletí.